

afgiften. Min Gruppe finder, at de Grupper af Arvelodder, for hvilke Arveafgiften er $2\frac{1}{2}$ —5 pCt., godt kunde taale en Arveafgift af 5—10 pCt. Ved en saadan Forhøjelse kunde Tobaksskatten overflødiggøres, og den Ængstelse, som nu hersker indenfor denne Industri og specielt hos dens Arbejdere, kunde derved fjernes. Det er ikke saadan nu som under andre Forhold, at bliver man arbejdsløs det ene Sted, kan man rejse hen et andet Sted. Nej, de, der bliver arbejdsløse, maa blive her, og Følgen er, at Staten maa understøtte dem. Hvis en Trediedel af Arbejderne bliver brødløs som Følge af denne Skatteforanstaltning, bliver det et Spørgsmaal, om Staten faar nogen synderlig Vinding derved.

Der er ligeledes, som foreslaaet af min Partifælle i Lenskommissionen, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), Anledning til at tage Spørgsmaalet om Beskatning af Len og Stamhuse op. Det er foreslaaet i den herhenhørende Betænkning at paalægge dem en Skat af 1,25 pro mille ud over Formueskatten, og de fleste vil vel medgive, at de store Godsejere, der har de indbringende Majorater, meget godt kunde taale en betydeligt højere Skat end vi almindelige dødelige, der ikke tilnærmelsesvis har de svimlende Indtægter som de. Naar vi paalagde en saadan Skat og endvidere, som ogsaa foreslaaet af min Partifælle i Lenskommissionen, en Skat af 1 pCt. af Grundværdien, vilde dette Skattepaalæg kunne overflødiggøre Ølskattens Forhøjelse. Der vilde komme rigeligt Penge ind til det, Staten har at bruge dem til, naar man saaledes tog Skatten der, hvor Skatteevnen er.

Regeringen og Finansministeren har mødt Modstand, hver Gang den har fremsat Skattelovforslag. Jeg minder om alt, hvad der blev gjort for at hindre Vedtagelsen af det lille Ejendomsskyldlovsforslag. Det lykkedes hidtil at hindre dets Gennemførelse, det ligger endnu i et Udvalg, men Forudsætningen er nu, at det skal gøres færdigt sammen med de her foreliggende Lovforslag. Jeg forstod det ærede Medlem, der talte før mig (N. Neergaard), saaledes, at det neppe var hans Mening, og en af de største Anker, han anførte mod den Tale, Finansministeren holdt ved Fremsættelsen af disse Lovforslag, gik ud paa, at Finansministeren havde holdt saa stærkt paa Sammenkoblingen. Nu er jeg heller ikke glad ved den Sammenkobling. For medens jeg paa

mit Partis Vegne kan give Tilslutning til Lovforslagene om Statslaan og de direkte Skatter, er vor Stilling naturligvis en helt anden til de indirekte Skatter. Lovforslagene om disse kan vi ikke give vor Tilslutning, medmindre den yderste Nød skulde tvinge os dertil. De Folk, som er de ledende og bestemmende i vort politiske Liv, og som i Virkeligheden, hvis de vilde, kunde gaa med til Skattelove af en helt anden Beskaffenhed, nemlig direkte Skatter, saaledes som jeg nys har nævnt, faar saa tage Ansvaret her, thi det er selvfølgelig, at vi kan blive tvunget af de herskende Forhold til at gaa med til en indirekte Beskatning. Vi ved nemlig godt, at vi har været med til at give vor Tilslutning til Kornlovene, for at vi kan holde Brødpriserne og Flæskepriserne nede, at vi har sørget for, at der kan skaffes billig Brændsel, og at der kan skaffes Tilskud til arbejdsløse o. s. v., og vi er da ikke dummere, end at vi ved, at til at afholde disse Udgifter skal der skaffes Indtægter. Og selv om vi saa stillede os paa det Standpunkt, at vi vilde henvise Staten til at tage disse Indtægter ved en direkte Beskatning, kunde det jo ikke hjælpe noget, naar Finansministeren mener ikke at kunne faa begge Rigsdagens Ting med til saadanne Skatter.

Jeg synes, at Finansministeren, forinden han fremsatte Forslag om saa store indirekte Skatter, som Tilfældet er her, skulde have forsøgt at forelægge Forslag om større direkte Skatter, og hvis det saa viste sig, at de ikke kunde gennemføres, da, men ogsaa først da, skulde han have fremsat de Lovforslag, han her har fremsat. Den højtærede Finansminister vil formentlig hertil bemærke, at han behøvede efter den Erfaring, han har gjort, ikke først at gøre disse Forsøg, for han var vis paa, hvorledes Udfaldet vilde blive, og det kan godt være, at han ikke har helt Uret heri.

I Modsætning til den ærede sidste Taler (N. Neergaard) er jeg ikke nogen Ven af Luksusskatter, og det har jeg tidligere haft Lejlighed til at sige. Jeg tror ikke paa, at de vil indbringe synderligt. Jeg har ved at læse om Skatterne i de forskellige Lande bragt i Erfaring, at man særlig i det Syd for os liggende Land, Preussen, for en Del Aar tilbage har søgt at faa saadanne Luksusskatter til at glide ned og til at give noget klækkeligt i Statskassen, men Bismarck har ved den Lejlighed sagt: Ja, de er brugbare til at faa den almindelige Befolkning til at tro, at de Folk, som har